

[Camre]

vi er indstillet på, at der skal foregå en forbedring af planlægningsarbejdet, og at der skal ske en lang række rationaliseringer.

På den baggrund hilser jeg debatten her i dag velkommen som en fornuftig og nødvendig demokratisk debat, hvor jeg håber, at vi, om jeg så må sige, kan holde os fra de overdrivelser, som nok finder de store avisoverskrifter, men som ikke fortæller noget om realiteterne.

Bertel Haarder (V):

Jeg må desværre betegne ministerens tale som særdeles svag. Ministeren virkede som et viljeløst offer for begivenhederne. Der var ikke noget lederskab, der var ingen målbevidsthed og tilsyneladende heller ikke nogen indsigt, kun trist opgivelse. Da talen vel er konfereret med radiatorådsformanden, som sad i salen indtil for nogen tid siden, lover det desværre ikke godt med hensyn til den interne debat i socialdemokratiet. Jeg er bange for, at det – selv om hr. Camre måske repræsenterer noget andet – er ministerens synspunkt, som er det vigtigste for partiet, og dér var i hvert tilfælde ingen lyspunkter i modsætning til i hr. Camres tale.

Ministeren afviste Den Europæiske Radiounions tal og sagde, at de var uanvendelige, og at skriverierne i Jyllands-Posten havde været urimelige. Jeg må lige gøre opmærksom på, at indtil det øjeblik, hvor den rapport blev offentligt tilgængelig for journalister og andre, var selv samme rapport blevet brugt af driftsledelsen til at påstå, at man havde samme produktivitet i Danmarks Radio som andre steder. Lige så snart den kom frem, så andre kunne læse med, blev den pludselig over for offentligheden, over for radiatorådet stemplet som totalt uanvendelig. Det har ikke styrket driftsledelsens troværdighed i debatten.

Ministeren nævner, at det jo er nemt at øge fremmedproduktionen, og så kan man jo altid sætte produktiviteten op. Ja men det har intet med den førte debat at gøre, for den har koncentreret sig om egenproduktionen, og det er den, der er faldet i de sidste 5 år, på trods af at antallet af ansatte programmedarbejdere er steget med 23 pct.

Jeg vil dog gerne sige tak til ministeren for én ting, nemlig for, at hun i forgårs lod mig tilsende de papirer, som hun selv har modta-

get fra Danmarks Radios driftsledelse, vedrørende økonomien. Det var jeg meget glad for, det synes jeg var en prisværdig åbenhed, som jeg absolut ikke vil misbruge, og som jeg her kun vil sige tak for.

Jeg vil nævne fra disse papirer, at man konstaterer, at der er en tendens til, at når statens regler er bedre end det privates, så følger man statens, og når det privates regler er bedre end statens, så følger man det privates, med det resultat, at man hele tiden ligger over, hvad andre får. Det er helt irrelevant at nævne, at nogle journalister ved hovedstadspressen får højere lønninger, for man skal jo netop studere tillæggene, afspadseringsreglerne og alt det dér for at få et samlet billede af det. Taktreguleringen er 100 pct., hvor den hos staten nu er blevet sat op fra 75 til 80. Overarbejdstillægget er 50 pct., hvor det hos staten, efter hvad jeg har fået oplyst ved en opringning, er 30 pct. Afspadseringstillægget, altså det beløb, man får udbetalt, hvis man ikke afspadserer, skulle være 80 pct. ifølge papirerne, hvor det kun er 50 pct. hos staten.

Jeg kunne nævne andre ting, f. eks. det berømte Kielmantillæg, som betyder en 3 pct.s lønforhøjelse for hver dag, man er i udlandet ud over 7 dage. Desværre er det sådan, at en personalegruppe har sagt, at man ikke længere vil have dette tillæg, for man vil kun arbejde 8 timer, men de øvrige grupper får stadig tillægget, på trods af at de altså ikke kan arbejde – en mærkværdighed, som selvfølgelig er en af de mange knaster, som i indværende overenskomstforhandling skal hugges af. Det havde været rart at få et ministerord om, at der selvfølgelig skal hugges nogle knaster af her. Hvad er vi her ellers for? Hvad får vi vores betaling for, hvis ikke vi sørger for det?

Venstres målsætning er meget moderat og meget gennemførlig. Den går ganske enkelt ud på, at vi forlanger produktiviteten sat op med 10 pct. øjeblikkelig, samt at vi fjerner de værste knaster i junglen af overenskomster og aftaler. Vi får jo en stigende tilgang af farvelicenser, som muliggør, at vi kan holde licensstigningen langt under den almindelige pris- og lønudvikling og alligevel sikre, at ingen skal fyres, og at man har de ressourcer, man har i dag, målt i reelle størrelser.

Venstre vil absolut ikke bebrejde medarbejderne, at de har organiseret sig så dygtigt, og at de har skaffet sig goder, som ligger